

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 3. Quomodo, & quando peccent parentes filiorum matrimonia in
pedientes, & an Excommunicationem incurrant, latam à Trident, in
impedientes injustè matrimonia?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

statùs, ad proprii corporis sustentationem, & ad filiorum generationem spectant, omnes homines sunt pares, nec filii in iis subijciuntur parentibus, ut advertit S. Th. l. c. ergo in iis non tenentur sequi consilium, & voluntatem parentum. Quod

Conf. quia recta ratio postulat, ut homo in matrimonio contrahendo, ubi perpetuè se obligat servituti & onus gravissimum subit, omninò liber sit, & à nullius alterius voluntate pendeat. Id, quod colligitur ex *C. veniens; de spons. cum vivum de regular.* ubi; quia liberum habet arbitrium in electione propositi, sequi parentum non cogitur voluntatem.

Prob. 2. Quia nemo obligatur ad id, quod est peccaminosum, & culpabile: sed filius promittens clam puellæ Matrimonium tenetur sub gravi obligatione ad implendâ factam, & acceptatam promissionem, nec inter causas dissolvendi sponsalia numeratur resistantia parentum, nisi quando gravissima suborirentur scandala, aliâque gravia mala: ergo inire matrimonium absque consensu parentum non est culpabile, & peccaminosum, hoc ipso, quòd promittens datam sponsaliorum fidem servare teneatur, tametsi sponsæ imparis conditionis promississet. Unde

Ad argumenta prioris sententiæ responderi potest, ad 1. esse qui-

R, P. Leonardelli Soc. Jesu.

dem gravem injuriam, quando filius inconsulto patre Matrimonium contrahit; secus si ea de re patrem consulat, quamvis dein pater non consentiat in tale Matrimonium, eoque non consentiente, Matrimonium tamen contrahat, tunc enim nulli irrogat injuriam, hoc ipso, quòd in hoc sit sui juris, utaturque jure sibi concessio.

Ad 2. R. curam, & munus parentum, postulare, ut hi à filiis hac de re consulantur, esseque valdè honestum, & decens sequi etiam consensum parentum, non tamen esse præceptum, & obligationem in filiis, utpote qui in hoc sunt sui juris, & parentibus non subijciuntur.

Ad 3. Q. Quomodo, & quando peccent parentes filiorum Matrimonia impediens? Suppono tanquam fide certum, Matrimonium in ius à filiis absque parentum consensu validum esse, nec posse annullari, ut constat ex Trident. Sess. 24. c. 1. de Matrim. Nec posse Liberos à parentibus cogi ad contrahendum Matrimonium, neque ab eo contrahendo impediri, ut tenet unanimis DD. sententia cum S. Th. 4. d. 29. unic. a. 4. & sumitur ex citt. *c. veniens, c. cum virum, & c. sufficiat, 27. q. 1.* quia cum in Matrimonio sit quasi servitus quædam perpetua; homo verò sit liberæ conditionis, ideò nequit à patre ad servitutem hanc compelli.

LII

li.

li. Unde Leges Civiles, quæ ad filiæ Matrimonium patris consensum tanquam necessarium exigunt, vel tantum ad honestatem sunt referendæ, vel certè correctæ sunt à jure Canonico, ut notat Covar. in epit. p. 2. c. 3. §. 8. & patet ex citt. Tridentino. His præmissis

412 R. 1. peccant parentes absque justa causa impediens filiorum Matrimonia; quia filius est sui juris circa statum electionem; & quidem lethaliter, si filium à Matrimonio contrahendo, quod promissit, impediunt, ut notat Laym. l. c. quia cum talis promittens ad implendam promissionem gravi obligatione teneatur, & in omni foro compelli soleat, sicut testatur Ecclesiæ praxis, & ex communi docet Molina tom. 2. D. 271. inde sequitur, patrem mortaliter peccare, si filium impedire, vel ei dissuadere conetur id, ad quod ipse sub peccato mortali obligatur.

R. 2. si filius nondum se Matrimonio obstrinxit, adeoque non teneatur ratione fidei præstitæ, non peccat pater, si mediis suavibus absque vi, & metu Matrimonium ex justa causa v. g. quia est indignum, impediatur, ut probat cum aliis Sanch. l. c. quia hoc non est cogere ad Matrimonium, hoc ipso,

quod metus gravis non inferatur, nec filius impediatur, quin aliud Matrimonium dignum contrahat.

Dixi supra absque justa causa; nam si ex Matrimonio, quod filius inire cogitat, ob disparitatem sponforum, aliove ex capite timeantur gravia scandala, dedecus familiæ, discordiæ &c. Parentes tale Matrimonium, tanquam charitati, & pietati repugnans, impedire tunc possunt, ac debent, ut notant citt. DD. implorata etiam illius Judicis auctoritate, ad quem pertinet similia mala, & scandala impedire.

Ad secundum Q. membrum, 413 censent non nulli parentes injustè impediens filiorum Matrimonia, incurrere Excommunicationem latam à Trident. l. c. c. 9. contra injustè impediens Matrimonia, quia Concilium generaliter loquitur. Sed oppositum tenet communis DD. apud Sanch. D. 22. quia decretum illud loquitur ibi de Dominis temporalibus, & magistratibus, & aliis jurisdictionem in foro externo habentibus, ut constat ex præfatione; ergo non debet pœna ibi statutata extendi ad alias personas ibi non numeratas, juxta l.

Interpret. ff. de pœnis.